

Súd: Okresný súd Bratislava I
Spisová značka: 32Cb/48/2011
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1111215891
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Denisa Cviková
ECLI: ECLI:SK:OSBA1:2019:1111215891.8

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava I v konaní pred sudcom JUDr. Denisou Cvikovou v spore žalobcu: RUŽINOV INVEST, s. r. o., so sídlom Šustekova 49, 851 04 Bratislava-Petržalka, IČO: 36 861 685 právne zastúpený Advokátska kancelária Cubinková, s.r.o., Mickiewiczova 2, 811 07 Bratislava, IČO: 47 246 910 proti žalovanému: Hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislava, so sídlom Primaciálne nám. 1, 814 99 Bratislava, IČO: 00 603 481 o zaplatenie 2582,57 eur s príslušenstvom takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 2582,57 eur spolu s 9% ročným úrokom z omeškania zo sumy 2582,57 eur od 18.03.2012 do zaplatenia, a to všetko v lehote troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

II. Žiadna zo strán sporu nemá na náhradu trov konania právo.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 17.05.2011 domáhal, aby súd uložil žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 5204,72 eur s príslušenstvom dôvodiac, že je okrem iného vlastníkom pozemku s parcelným číslom XXXX/XX zastavané plochy a nádvoria o výmere 260 m² nachádzajúceho sa v katastrálnom území F., obec Bratislava - O.Č.. F., okres Bratislava L., ktorý je zapísaný na liste vlastníctva č. XXXX (ďalej len „pozemok“). Žalobca nadobudol predmetný pozemok kúpou podľa Kúpnej zmluvy zo dňa 21.01.2009 uzatvorenej medzi predávajúcou I. U. a žalobcom ako kupujúcim. Vklad vlastníckeho práva k pozemku bol v prospech žalobcu povolený rozhodnutím katastrálneho úradu pod č. V-983/09 dňa 23.01.2009. Pozemok je príľahlým pozemkom k stavbe - centru voľného času so súpisným číslom XXXX postavenej na pozemku s parcelným číslom XXXX/XX nachádzajúcom sa v katastrálnom území F., obec Bratislava - O.Č.. F., okres Bratislava L., ktorý je zapísaný na liste vlastníctva č. XXXX (ďalej len „centrum voľného času“). Vlastníkom centra voľného času je žalovaný a pozemok predstavuje príľahlú plochu centra voľného času a je využívaný ako jeho dvor. Na žalovaného ako vlastníka centra voľného času sa vzťahuje zákon č. 66/2009 Z.z., ktorý nadobudol účinnosť 01.07.2009. V § 1 ods. 1 citovaného zákona bola zavedená legislatívna skratka „pozemok pod stavbou“, ktorý nie je len pozemok, na ktorom je predmetná stavba umiestnená, ale aj pozemok - príľahlá plocha, ktorý svojim umiestnením a využitím tvorí neoddeliteľný celok so stavbou. Odo dňa účinnosti z.č. 66/2009 Z.z. , t.j. od 01.07.2009 vzniklo v prospech žalovaného ako vlastníka centra voľného času zo zákona právo zodpovedajúce vecnému bremenu, ktoré zo zákona zanikne po vykonaní potrebných pozemkových úprav v príslušnom katastrálnom území podľa z.č. 330/1991 Z.z., ktorými sa usporiadajú majetkovoprávne vzťahy medzi vlastníkom centra voľného času a vlastníkom pozemku. Žalobca niekoľkokrát požiadal žalovaného o vysporiadanie vlastníckych vzťahov k pozemkom zapísaným na liste vlastníctva č. XXXX, na ktorých sú umiestnené stavby žalobcu, prostredníctvom inštitútu zámenny. Žalovaný však na tieto žiadosti žalobcu reagoval negatívne a žiadostiam nevyhovel. Vlastnícke právo žalobcu je až do konečného majetkovoprávneho usporiadania pozemku tvoriaceho príľahlú plochu

k centru voľného času vo vlastníctve žalovaného, nútene a bez vôle žalobcu obmedzené tým, že je povinný strpieť výkon práva zodpovedajúceho vecnému bremenu spočívajúceho predovšetkým využívaní jeho pozemku vlastníkom centra voľného času. Na druhej strane je zrejmé, že do dňa predchádzajúceho účinnosti zákona č. 66/2009 Z.z., t.j. do 30.06.2009 neexistoval žiadny právny titul, na základe ktorého by žalovaný oprávnené užíval pozemok tvoriaci príslušnú plochu k stavbe centra voľného času. Žalovaný bez právneho dôvodu obmedzoval vlastníka pozemku v užívaní predmetu jeho vlastníctva, čím získal majetkový prospech, keďže žalobca ako legitímny vlastník pozemku bol v užívaní svojho pozemku nútene obmedzovaný bez toho, aby tu existoval zákonný alebo legálny dôvod a bez toho, aby mu bola poskytnutá určitá náhrada plniaca kompenzačnú funkciu za nútené obmedzovanie vlastníckeho práva. Za právny dôvod užívania pozemku žalovaným nemožno považovať skutočnosť, že sa tento stal vlastníkom stavby na základe zákona prechodom vlastníctva štátu na obec. Žalobca vyzval žalovaného svojim listom - pokusom o zmier z 11.10.2010 na zaplatenie peňažnej náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva k pozemku a aj k iným pozemkom žalobcu. Náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva k iným pozemkom si touto žalobou žalobca neuplatnil. Žalovaný na pokus o zmier nereagoval. Žalobca pri určení základu pre výpočet primeranej náhrady vychádzal z nájomného 10,- eur/m2/rok, hoci v skutočnosti obvyklé nájomné v danej dobe (v období rokov 2009-2011) a v danom mieste bolo a je vyššie. Počas rokov 2009-2011 výška obvyklého nájomného za nájom pozemkov nachádzajúcich sa v katastrálnom území, v ktorom sa nachádza pozemok žalobcu 10,- eur/m2/rok presahovala. Za základ výpočtu peňažnej náhrady za bezdôvodné obohatenie zobral žalobca obvyklé nájomné vo výške 10,- eur/m2/rok. Rozsah pozemkov, ktoré žalovaný bezdôvodne užíval predstavoval 260 m2, ročné nájomné za pozemky v rozlohe 260 m2 predstavovalo potom 2600,- eur, denné nájomné predstavovalo 7,12 eur / 2600,- eur : 365 dní) a za 46 dní od 16.05.2009 do 30.06.2009 žalobcom požadovaný nárok predstavoval 327,52 eur (46 dní x 7,12 eur). Primeraná náhrada za obmedzenie vlastníckeho práva z dôvodu vzniku práva zodpovedajúceho vecnému bremenu predstavovala 10,- eur/m2/rok a za základ výpočtu bolo vzaté obvyklé nájomné. Pri počte dní od 01.07.2009 do 16.05.2011, t.j. 685 dní si žalobca uplatnil náhradu vo výške 4877,20 eur (7,12 eur x 685 dní). Celkovo si žalobca uplatnil 5204,74 eur (327,52 eur + 4877,20 eur). Z dôvodu, že prospech žalovaného ako užívateľa pozemku sa v období od 16.05.2009 do 30.06.2009 ako aj v období od 01.07.2009 najbližšie približuje k nájomného žalobca má za to, že na splatnosť peňažnej odplaty sa analogicky vzťahuje splatnosť nájomného určená spôsobom stanoveným v § 671 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Žalobca si uplatnil v súlade s § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 nar.vl. SR č. 87/1995 Z.z. po jednotlivých mesiacoch splatností.

2. Žalovaný v obsahu svojho písomného vyjadrenia z 04.04.2012 doručeného súdu dňa 16.04.2012 žiadal žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietnuť. Žalovaný uviedol, že pozemok registra „C“ v k.ú. F. parc.č. XXXX/XX zastavané plochy a nádvoria o výmere 260 m2 je identifikovaný ako časť pozemkovoknižnej parcely č. XXX - roľa o výmere 2680 m2 zapísaná v pozemkovoknižnej vložke č. XX, pôvodného katastrálneho územia A. ako vlastníctvo I. (V.) W., rod. A. v celosti. Pozemkovoknižná parcela č. XXX - roľa o výmere 2680 m2 zapísaná v pozemkovoknižnej vložke č. XX, pôvodného katastrálneho územia A. bola predmetom výkupu štátom podľa § 1 ods. 3 z.č. 46/1948 Sb. na základe výmeru č. 611-18/4-1950-IX/1-777-533 z 21.04.1950 vydaného Ústredným národným výborom v Bratislave. Toto rozhodnutie bolo potvrdené rozhodnutím číslo IX/5-611-1951/1, zo dňa 01.06.1951, ktorým Krajský národný výbor v Bratislave nevyhovel odvolaniu V. W.D.L. a spol. proti výkupu ich poľnohospodárskeho majetku v katastrálnom území Prievoz a napadnutý výmere ÚNV v Bratislave v celom rozsahu ponechal v platnosti. Nakoľko výmer č. 611-18/4-1950-IX/1-777-533 z 21.04.1950 vydaný Ústredným národným výborom v Bratislave bol potvrdený rozhodnutím Krajského národného výboru v Bratislave č. IX/5-611-1951/1, zo dňa 01.06.1951 t.j. nadobudol právoplatnosť až po nadobudnutí účinnosti zákona č. 141/1950 Sb. Občianskeho zákonníka účinného od 01.01.1951, podľa §§ 110, 114 v spojení s § 562 Občianskeho zákonníka na nadobudnutie vlastníctva pozemkovoknižných parciel zahrnutých do tohto výmeru štátom už nebol potrebný zápis do pozemkovej knihy (od 01.01.1951 bol intabulačný princíp zrušený), a teda konštitutívny princíp zápisu do pozemkovej knihy bol nahradený deklaratórnym (osvedčujúcim) princípom a povinnosť zápisu do pozemkovej knihy pre prevod, resp. prechod vlastníctva bola zrušená. Vlastníctvo predmetných pozemkovoknižných parciel teda nadobudol štát priamo na základe uvedeného výmeru. Žalovaný nadobudol vlastníctvo pozemkovoknižnej parcely č. pôvodného katastrálneho územia A. ex lege, a to podľa § 2 ods. 1 z.č. 138/1991 Zb. v spojení s § 1 1 vyhl.č. 158/1959 Ú.v.. O tejto skutočnosti bol žalobca informovaný listom MAGS SNM 49347/11-2/398074 z 09.11.2011.

3. Konajúci súd rozhodol svojim uznesením z 21.09.2017 č.k. 32Cb/48/2011-107 o prerušení konania až do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Bratislava II pod sp.zn. 52C/157/2013.

4. Podaním doručeným súdu dňa 08.10.2018 oznámil žalobca súdu, že konanie vedené medzi sporovými stranami pred Okresným súdom Bratislava II pod sp.zn. 52C/157/2013 o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam okrem iného aj k CKN pozemku parc.č. XXXX/XX zastavané plochy a nádvoria o výmere 260 m² v k.ú. F. bolo právoplatne skončené dňa 06.09.2018 zamietnutím žaloby žalovaného, ktorý v konaní pred OS Bratislava II sp.zn. 52C/157/2013 vystupoval v procesnom postavení žalobcu. Rozsudok Okresného súdu Bratislava II sp.zn. 52C/57/2013 zo dňa 10.09.2014 bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu Bratislava sp.zn. 14Co/806/2014 zo dňa 10.07.2018. Pozemok vo výlučnom vlastníctve žalobcu, na ktorom je umiestnená parková zeleň, svojim umiestnením a využitím tvorí neoddeliteľný celok so stavbou Základnej školy Borodáčova 2, so súpisným číslom XXXX postavenej na CKN pozemkoch v k.ú. F. pod parc.č. XXXX/X, X, XX,XX,XX,XX,XX,XX a k nej príľahlej plochy, ktorá je v teréne ako celok (areál) oplotený. Analýza polohy pozemku spolu s jeho uvedeným účelom užívania, je obsahom znaleckého posudku, ktorý žalobca predložil ako listinný dôkaz. Žalovaný bol k 01.07.2009 vlastníkom stavby základnej školy a so žalobcom ako vlastníkom časti pozemkov, na ktorých je umiestnená stavba základnej školy vrátane k nej príľahlého areálu tvoriacom s ňou neoddeliteľný celok, nemal zmluvne dohodnuté žiadne právo. Žalovaný bol vlastníkom stavby základnej školy do 17.02.2012. Zmluvou o bezodplatnom prevode nehnuteľností do vlastníctva mestských častí č. 248804621100 uzatvorenou dňa 20.12.2011, žalovaný svoje výlučné vlastnícke právo k stavbe základnej školy previedol na Mestskú časť Bratislava - Ružinov, pričom vklad vlastníckeho práva bol povolený príslušným orgánom katastra dňa 17.02.2012 pod č. V 1052/12. Vlastníctvo Mestskej časti Bratislava - Ružinov k stavbe základnej školy, je toho času zapísané na liste vlastníctva č. XXXX vedenom pre k.ú. F.. Výšku obvyklej náhrady za užívanie pozemku žalovaným, žalobca preukazoval znaleckým posudkom č. 41/2018 z 10.09.2018 vypracovaným Ing. Jánom Ďurišom, znalcom z odboru stavebníctvo, odvetvie odhad hodnoty nehnuteľností, pozemné stavby, v zmysle ktorého náhrada za užívanie pozemku vo forme nájomného za obdobie od 16.05.2009 do 30.06.2009 je vo výške 520,72 eur a vo forme obmedzenia vlastníckeho práva vecným bremenom /opakovaná odplata za jeho zriadenie/ za obdobie od 01.07.2009 do 16.05.2011 je vo výške 2061,85 eur. Žalobca s poukazom na § 145 CSP zobral žalobu v časti o zaplatenie 2622,15 eur späť. Žalobca vzhľadom k záverom znaleckého posudku špecifikoval, že za obdobie od 16.05.2009 do 30.06.2009 sa domáha zaplatenia sumy 520,72 eur z titulu bezdôvodného obohatenia - náhrady za užívanie pozemku žalovaným bez právneho dôvodu, výška náhrady ktorej zodpovedá obvyklému nájomnému, ktoré by nájomca v danom mieste a čase platby, keby pozemok užíval na základe platnej nájomnej zmluvy a za obdobie od 01.07.2009 do 16.05.2011 zaplatenia sumy 2061,85 eur z titulu opakovanej náhrady za obmedzenie vlastníctva žalobcu k pozemku vecným bremenom vzniknutom ex lege podľa § 4 ods. 1 z.č. 66/2009 Z.z. v prospech žalovaného, spolu s úrokom z omeškania.

5. Konajúci súd svojim uznesením č.k. 32Cb/48/2011-199 zo dňa 26.10.2018 rozhodol o pokračovaní v konaní podľa § 165 ods. 1 CSP, pretože konanie vedené na OS Bratislava II sp.zn. 52C/157/2013 bolo právoplatne skončené.

6. Žalovaný v obsahu svojho písomného vyjadrenia z 23.01.2019 doručeného súdu dňa 25.01.2019 namietal znalecký posudok č. 41/2018 vypracovaný znalcom Ing. Jánom Ďurišom, a to v použitom koeficiente všeobecnej situácie (kS) určenom znalcom na 1,60, pretože koeficient v škále od 1,20 do 1,60 použil znalec v najvyššej možnej výške, čo navýšilo cenu za m². Vo vzťahu ku určaniu koeficientu intenzity využitia (kV) na 1,10 namietal žalovaný, že tento platí pre rodinné domy, bytové domy a ostatné stavby na bývanie s nadštandardným vybavením a väčšia časť pozemkov sa nachádza medzi stávajúcou sídliskovou zástavbou, ktorú nemožno považovať za nadštandardnú, bolo vhodnejšie použiť koeficient v rozpätí 1,00-1,05. K použitiu koeficientu dopravných vzťahov (kD) nemal žalovaný námietky. Koeficient funkčného využitia územia (kF) určený znalcom na 1,25 považoval žalovaný za neprimeraný. Pre určenie koeficientu technickej infraštruktúry pozemku (kI) znalcom na 1,50 namietal žalovaný nedostatok podkladov a pre určenie koeficientu zvyšujúcich faktorov (kZ) na 1,10 namietal nedostatok odôvodnenia. Nakoniec žalovaný nesúhlasil s výškou koeficientu redukujúcich faktorov (kR) určenou znalcom na 1,00, keď podľa žalovaného skutočnosť, že sa pozemok nachádza v areáli materskej školy odôvodňuje výšku koeficientu v rozpätí 0,20-0,99. Súčasne sa žalovaný vyjadril k žalobcom uplatnenému nároku po jeho čiastočnom späťvzťatí tak, že vlastníctvo stavby s.č. XXXX v

k.ú. F. - centrum voľného času nadobudol žalovaný prechodom na základe § 2b z.č. 138/1991 Zb.. Skutočnosť, že do vlastníctva žalovaného prešli ex lege z vlastníctva štátu aj stavby, u ktorých si bol štát vedomý, že ležia na majetkovoprávne neusporiadaných pozemkoch, bola riešená schválením zákona č. 66/2009 Z.z.. Podľa § 4 ods. 1 z.č. 66/2009 Z.z. , pretože vlastník stavby nemal ku dňu účinnosti tohto zákona k pozemku pod stavbou zmluvne dohodnuté iné právo, vznikla vo verejnom záujme k pozemku pod stavbou užívaného vlastníkom stavby dňom účinnosti zákona v prospech vlastníka stavby právo zodpovedajúce vecnému bremenu. S poukazom na uznesenie Ústavného súdu SR sp.zn. IV. ÚS 227/2012 a sp.zn. II. ÚS 506/2011 a ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu SR je podľa žalovaného finančná náhrada za zriadenie vecného bremena jednorazová. Na základe uvedeného argumentu žiadal žalovaný žalobu žalobcu zamietnuť v celom rozsahu.

7. Konajúci súd svojim uznesením č.k. 32Cb/48/2011-228 zo dňa 03.12.2018 konanie v časti o zaplatenie sumy 2622,15 eur zastavil. Pred začatím pojednávania vo veci vzal žalobca žalobu v časti o zaplatenie 2622,15 eur späť a žiadal, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi podľa znaleckého posudku č. 41/2018 z 10.09.2018 vyhotoveného znalcom Ing. Jánom Ďurišom za užívanie pozemku parc.č. XXXX/XX v k.ú. F. sumu vo výške 520,72 eur za obdobie od 16.05.2009 do 30.06.2009 a sumu vo výške 2061,85 eur ako náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva vecným bremenom za obdobie od 01.07.2009 do 16.05.2011.

8. Vo vzťahu ku obrane žalovaného spočívajúcej v tvrdení o koncepcii jednorazovej náhrady za zriadenie vecného bremena sa žalobca vyjadril vo svojom písomnom podaní doručenom súdu 06.03.2019, keď uviedol, že pri zodpovedaní otázky, či odplata za právo zodpovedajúce vecnému bremenu vzniknutom podľa zákona č. 66/2009 Z.z. má byť poskytnutá formou jednorazového plnenia alebo poskytovaná formou opakovaného plnenia, je potrebné vychádzať z čl. 20 ods. 4 Ústavy SR, Občianskeho zákonníka (najmä ust. § 123; § 124; § 128 ods. 1, ods. 2; §151p ods. 3 druhá veta) a z.č. 66/2009 Z.z. , ktoré však výslovne neurčujú, či má ísť o jednorazovú alebo opakovanú odplatu. V takom prípade je východiskom účel právnej normy, jej teleologický, gramatický a systematický výklad. Súčasťou princípu právnej istoty, vyplývajúceho z čl. 1 ods. 1 Ústavy SR je požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach, dala rovnaká odpoveď (nález Ústavného súdu SR z 15. júna 2016, č. k. II. ÚS 19/2016-40). Žalobca v tejto súvislosti odkázal na právoplatné súdne rozhodnutia dostupné z web stránky MS SR, ktorými konajúce súdy priznali náhrady za ex lege vzniknuté vecné bremeno podľa z.č. 66/2009 Z.z. formou opakujúceho sa plnenia, viď napr. rozsudky Okresného súdu Bratislava I. č.k. 10C42/2015 z 7.11.2015; č.k. 18C23/2013 z 27.10.2016; 12C207/2012 z 21.9.2016; č.k. 12C42/2015 z 22.6.2016; 16C43/2015 z 17.3.2016; 10C43/2015 z 14.3.2016; 25C 43/2015 z 7.3.2016; rozsudky Krajského súdu Bratislava č.k. 3Co339/2015; 6Co117/2012; 6 Co154/2012; rozsudok Krajského súdu Trnava č.k. 10Co134/2012 Podľa dôvodovej správy k citovanému zákonu, jeho cieľom je spresniť proces usporiadania vlastníckych vzťahov k pozemkom pod stavbami, ktoré prešli podľa zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí z majetku Slovenskej republiky do vlastníctva obcí a vyšších územných celkov. Poskytnutie náhrady vlastníkovi pozemku pod stavbou v podobe náhradného pozemku tak zákon podmienil ochotou vlastníka stavby na uzavretie zámennej zmluvy a tiež ďalšou podmienkou, ktorou je existencia pozemku vo vlastníctve vlastníka stavby, súčasťou na zámenu. Až neuplatnenie uvedeného postupu je dôvodom usporiadania pomerov k pozemku pod stavbou v rámci konania o nariadení pozemkových úprav, pričom osobou oprávnenou požiadať o nariadenie pozemkových úprav je len vlastník stavby (čl. I. § 3 ods. 1 z.č. 66/2009 Z.z.), kedy sa má prihliadnuť na jeho potreby, pričom aj v rámci nariadených pozemkových úprav sa usporiadanie vlastníckych vzťahov k pozemku pod stavbou podľa čl. I. § 3 ods. 3 z.č. 66/2009 Z.z. vykoná buď formou poskytnutia náhradného pozemku v obvode úprav alebo formou finančnej náhrady, avšak len za kumulatívneho splnenia troch podmienok, ak: a) v obvode pozemkových úprav nie sú pozemky na účely poskytnutia náhrady, b) ide o pozemok pod stavbou vo výmere do 400 m² a c) o to požiada vlastník pozemku. Zákon tak nedáva vlastníkovi pozemku žiadnu možnosť domáhať sa usporiadania vlastníckych vzťahov k pozemkom zaťažených vecným bremenom, ktoré vzniklo podľa z.č. 66/2009 Z.z. a ponecháva ich usporiadanie výlučne na dobrej vôli vlastníka stavby ako užívateľa pozemku, pričom trvanie práva zodpovedajúceho vecnému bremenu vymedzil zákon všeobecne, a to do vykonania pozemkových úprav v príslušnom katastrálnom území (čl. I. § 4 ods. 2 z.č. 66/2009 Z.z.). Ide o presne neohraničenú dobu, preto v tom - ktorom prípade vecné bremeno vzniknuté zo zákona môže trvať 1 rok alebo 10 rokov alebo 25 rokov alebo dlhšie, preto vlastníci pozemkov nemajú a ani nemôžu mať reálnu predstavu o dobe, po ktorú budú nútení strpieť výkon práva zodpovedajúceho vecnému bremenu vzniknutého zo zákona. Dôvodom takéhoto všeobecného určenia je rozmanitosť možností a potrieb jednotlivých obcí/vyšších územných celkov

- vlastníkov stavieb, ktoré vzhľadom na rozhodovací proces v ich orgánoch nemožno paušalizovať. Ak by zákonodarca v zákone exaktne špecifikoval dobu zriadenia práva zodpovedajúceho vecnému bremenu, vlastníci pozemkov by mali konkrétnu predstavu o období, po ktoré by boli povinní strpieť výkon práva zodpovedajúceho vecnému bremenu, a bolo by možné odplatu za užívanie pozemkov vlastníkom zaplatiť jednorazovo s tým, že by bola zohľadnená celková doba užívania a držania pozemku vlastníkom stavby. V opačnom prípade, keď zákonodarca podmienil ukončenie výkonu práva zodpovedajúceho vecnému bremenu ukončením pozemkových úprav podľa zákona č. 330/1991 Zb., pričom v niektorých katastrálnych územiach pozemkové úpravy ani neprebehnú, prípadne nevedia, kedy prebehnú a ak prebehnú, nevedia ako dlho budú trvať, nemožno poskytnúť jednorazovú odplatu za vecné bremeno, pretože by nebolo možné hodnotu odplaty reálne určiť vzhľadom na nevedomosť o konkrétnom období, po ktoré budú vlastníci obmedzení v ich vlastníckom práve k pozemku. Z uvedeného dôvodu je spravodlivé poskytnúť odplatu za vecné bremeno len za konkrétne, reálne vymedzené obdobie, počas ktorého vlastníci stavby skutočne užíva pozemok iného vlastníka. Opakované poskytovanie plnenia za vecné bremeno nevylučuje ani Občiansky zákonník v ustanovení §151p ods. 3 druhá veta, pričom "poskytovalo" vyjadruje opakujúce sa plnenie, určitú pravidelnosť, teda neukončený a stále prebiehajúci dej (pozri Krátky slovník slovenského jazyka. 4. doplnené a upravené vydanie Bratislava: Veda 2003), kým na druhej strane ukončený dej a v danom prípade aj jednorazovú náhradu, by vyjadrovalo sloveso "poskytlo". Ustanovenie § 151p ods. 3 druhá veta Občianskeho zákonníka použitím slovesa v nedokonavom tvare, ktoré vyjadruje neukončený dej, tak predpokladá poskytovanie opakovanej peňažnej náhrady namiesto vecného plnenia z vecného bremena. Právna argumentácia žalovaného čo do charakteru odplaty za právo zodpovedajúce vecnému bremenu vzniknutom zo z.č. 66/2009 Z.z. odkazom na uznesenie Ústavného súdu SR II. ÚS 506/2011, nie je relevantná, nakoľko v predmetnom rozhodnutí Ústavný súd SR posudzoval nárok na náhradu za vecné bremeno vzniknuté podľa § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z.z. (o vlastníctve bytov a nebytových priestorov), a nie nárok na náhradu za vecné bremeno vzniknuté podľa z.č. 66/2009 Z.z.. Inštitút zákonného vecného bremena, resp. obmedzenia vlastníckeho práva, môže byť a je v jednotlivých špeciálnych právnych predpisoch upravený rozdielnym spôsobom. V tejto súvislosti žalobca poukazuje napr. na Nález Ústavného súdu SR z 12.10.2016 sp. zn. PL. ÚS 42/2015, v rozhodnutí ktorom Ústavný súd SR posudzoval charakter odplaty za zákonné obmedzenie vlastníckeho práva podľa § 10 ods. 5, 9, 10 a 12 zák. č. 657/2004 Z.z. (o tepelnej energetike). Odhliadnuc od vyššie uvedeného, v ust. § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z.z., cit. jeho znenie: „Ak vlastníci domu nie je vlastníkom pozemku, vzniká k pozemku právo zodpovedajúce vecnému bremenu, ktoré sa zapíše do katastra nehnuteľností.“, zákonodarca definitívne vyriešil vzťah vlastníka stavby a vlastníka pozemku na ktorom je stavba postavená, t.j. časovo neobmedzil existenciu vecného bremena vzniknutom podľa cit. zákona dosiahnutím iného spôsobu vysporiadania vzájomných vzťahov vlastníkov pozemkov a stavieb na nich zriadených. Naproti tomu, z.č. 66/2009 Z.z. upravené vecné bremeno nie je definitívnym riešením vzťahu vlastníka pozemku a vlastníka stavby, zákon jeho existenciu časovo neobmedzil a predpokladá vysporiadanie vzájomných vzťahov vlastníkov pozemkov a stavieb na nich zriadených, a to výlučne z iniciatívy vlastníka stavby. Vlastník pozemku obmedzený vecným bremenom vzniknutom podľa z.č. 66/2009 Z.z. , v možnostiach ktorého nie je určiť moment, kedy konkrétne nastanú Zákonom predpokladané skutočnosti majetkovoprávneho vysporiadania rozdielných vlastníckych vzťahov vlastníka pozemku a stavby postavenej na pozemku, kedy teda dôjde ku zámene pozemkov alebo ku ukončeniu pozemkových úprav, sa preto môže domáhať svojho nároku na náhradu len za obdobie, ktoré konkrétne ohraničí. Na vzniknutý právny stav sa pritom vzťahuje ustanovenie § 128 ods. 2 Občianskeho zákonníka, a to povinnosť poskytnúť náhradu za zásah do vlastníckeho práva. V tejto súvislosti žalobca poukazuje aj na rozhodnutie Ústavného súdu SR zo dňa 16.12.2009, sp. zn. III. ÚS 237/09-33. Žalobca upresnil požadované úroky z omeškania , ktoré si uplatnil z celej žalovanej istiny (2.582,57 eur), a to s poukazom na ust. § 563 Obč. zák. (žaloba súdom doručená žalovanému dňa 16.3.2012), ust. § 517 ods. 2 Obč. zák. a ust. § 3 ods. 1 nar. vlády SR č. 87/1995 Z.z. v znení platnom do 31.1.2013, vo výške 9% p.a. od 18.3.2012 do zaplatenia.

9. Súd uznesením vyhláseným na pojednávaní konanom dňa 20.05.2016 pripustil zmenu žaloby v súlade s návrhom žalobcu, ktorým žiadal uložiť žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2582,57 eur spolu s 9% p.a. úrokmi z omeškania zo sumy 2582,57 eur od 18.03.2012 do zaplatenia. Uznesenie bolo vyhlásené na pojednávaní za prítomnosti oboch strán sporu.

10. Súd vykonal dokazovanie obsahom výpisu z listu vlastníctva č. XXXX vedenom pre katastrálne územie F. vyhotoveného 17.05.2011, pokusu o zmier z 11.10.2010, obsahom rozsudku OS Bratislava II č.k. 52C/157/2013-126 z 10.09.2014 a rozsudku KS v Bratislave č.k. 14Co/806/2014-192 z 10.07.2018,

výpisom z listu vlastníctva č. XXXX vedeného pre k.ú. F., obsahom Zmluvy o bezodplatnom prevode nehnuteľností do vlastníctva mestských častí z 20.12.2012, obsahom znaleckého posudku znalca Ing. Jána Ďuriša č. 41/2018 vyhotoveného dňa 10.09.2018, obsahom odborného vyjadrenia znalca z 5.3.2019, obsahom Delimitačného protokolu o odovzdaní a prevzatí nehnuteľného majetku z 27.11.2002 ako aj ostatným obsahom súdneho spisu a zistil tento skutkový a právny stav.

11. Medzi stranami nebolo sporným, že žalovaný bol v období relevantnom pre toto konanie, t.j. od 16.05.2009 do 16.05.2011 vlastníkom stavby súpisné číslo XXXX - centrum voľného času, postavenej na pozemku parcela č. XXXX/XX v k.ú. F.. Na žalovaného prešlo vlastnícke právo ku stavbe centra voľného času zo Slovenskej republiky v správe Okresného úradu Bratislava II v zmysle § 2b zákona č. 138/1991 Zb. z dôvodu prechodu niektorých pôsobností z orgánov štátnej správy na obce podľa zákona č. 416/2001 Z.z. . Uvedenú skutočnosť súd zistil z Delimitačného protokolu o odovzdaní a prevzatí nehnuteľného majetku uzatvoreného medzi Slovenskou republikou a žalovaným dňa 27.11.2002, ktorým Slovenská republika odovzdala bezodplatne žalovanému jednak stavbu centra voľného času (s.č. XXXX) ako aj pozemok, na ktorom je stavba postavená (parc.č. XXXX/XX).

12. Z výpisu z listu vlastníctva č. XXXX vedeného pre katastrálne územie F. vyhotoveného dňa 17.05.2011 zistil súd, že vlastníkom parcely registra „C“ č. XXXX/XX zastavané plochy a nádvoria o výmere 260 m² nachádzajúceho sa v katastrálnom území F., obec Bratislava - O.Č.. F., okres Bratislava L. bol v momente vyhotovenia výpisu žalobca, a to na základe kúpnej zmluvy zo dňa 23.01.2009.

13. Medzi stranami nebolo sporným, že pozemok parcela č. XXXX/XX zastavané plochy a nádvoria o výmere 260 m² nachádzajúca sa v katastrálnom území F. je súčasťou oploteného areálu materskej škôlky a je príľahlým pozemkom k pozemku, na ktorom je umiestnená stavba centra voľného času s.č. XXXX v k.ú. F., ktorého vlastníkom bol v rozhodnom čase žalovaný.

14. Žalovaný sporoval vlastnícke právo žalobcu ku pozemku parc.č. XXXX/XX, k.ú. F.L. a dôvodil, že pozemok parc.č. XXXX/XX v k.ú. F., identifikovaný ako časť PK parcely č. XXX zapísanej v PKV č. XX pôvodného katastrálneho územia A., ako vlastníctvo I. (V.) W. v celosti, bol predmetom výkupu štátom na základe výmeru č. 611-18/4-1950-IX/1-777-533 zo dňa 21.04.1950 vydaného Ústredným národným výborom v Bratislave, ktoré rozhodnutie bolo potvrdené rozhodnutím Krajského národného výboru v Bratislave č. IX/5-611-1954/1 z 01.06.1951. Keďže na nadobudnutie vlastníctva podľa citovaných výmerov už nebol potrebný zápis vlastníckeho práva do pozemkovej knihy, pretože od 01.01.1951 bol intabulačný princíp zrušený, výkupom sa stal vlastníkom pozemku štát. Žalovaný, tvrdiac svoje vlastnícke právo, si uplatnil cestou súdu nárok na určenie vlastníckeho práva ku pozemku parc.č. XXXX/XX v k.ú. F., pričom jeho existenciu k predmetnému pozemku odôvodňoval práve vyššie uvedenými skutočnosťami. Okresný súd Bratislava II svojím rozsudkom zo dňa 10.09.2014 č.k. 52C/157/2013-126 návrh Hlavného mesta SR Bratislavy na určenie vlastníckeho práva k pozemku parc.č. XXXX/XX v k.ú. F. zamietol. Rozsudok okresného súdu nadobudol právoplatnosť v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č.k. 14Co/806/2014-192 zo dňa 10.07.2018 dňa 10.09.2018.

15. Zo záverov znaleckého posudku znalca v odbore stavebníctvo - odvetvie odhad hodnoty nehnuteľností, pozemné stavby Ing. Jána Ďuriša č. 41/2018 vyhotoveného dňa 10.09.2018 vyplýva, že nájom pozemku parc.č. XXXX/XX k.ú. F. (parková zeleň ako súčasť oploteného areálu MŠ) za obdobie od 16.05.2009 do 30.06.2009 by predstavoval 520,72 eur a náhrada za obmedzenie vlastníctva vecným bremenom na pozemku parc.č. XXXX/XX k.ú. F. (parková zeleň ako súčasť oploteného areálu MŠ) za obdobie od 01.07.2009 do 16.05.2011 predstavuje 2061,85 eur.

16. Právny zástupca žalobcu vyzval žalovaného písomne listom zo dňa 11.10.2010 na vydanie bezdôvodného obohatenia ako aj zaplatenie primeranej odplaty za užívanie pozemku parc.č. XXXX/XX v k.ú. F.L..

17. Podľa článku 20 ods. 1 Ústavy SR každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

Podľa článku 20 ods. 4 Ústavy SR vyvlastnenie alebo nútené obmedzenie vlastníckeho práva je možné iba v nevyhnutnej miere a vo verejnom záujme, a to na základe zákona a za primeranú náhradu.

Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z. o niektorých opatreniach pri majetkovoprávnom usporiadaní pozemkov pod stavbami, ktoré prešli z vlastníctva štátu na obce a vyššie územné celky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „citovaný zákon“), tento zákon upravuje usporiadanie vlastníckych vzťahov k pozemkom pod stavbami vo vlastníctve obce alebo vyššieho územného celku, ktoré prešli do vlastníctva obce alebo vyššieho územného celku podľa osobitných predpisov, vrátane príľahlej plochy, ktorá svojím umiestnením a využitím tvorí neoddeliteľný celok so stavbou (ďalej len „pozemok pod stavbou“).

Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z. citovaného zákona obec alebo vyšší územný celok, ktorý sa stal podľa osobitných predpisov vlastníkom stavby prechodom z vlastníctva štátu bez majetkovoprávneho usporiadania vlastníctva k pozemkom (ďalej len „vlastník stavby“), môže poskytnúť zámennou zmluvou vlastníkovi pozemku pod stavbou náhradný pozemok, ktorý je v jeho vlastníctve. Náhradný pozemok v primeranej výmere, bonite a rovnakého druhu, ako bol pôvodne pozemok pred zastavaním, poskytne vlastník stavby v tom istom katastrálnom území. Ak územie obce tvorí viac katastrálnych území, náhradný pozemok sa poskytne v rámci územia obce.

Podľa § 2 ods. 2 zákona č. 66/2009 Z.z. citovaného zákona, ak sa neuplatní postup podľa odseku 1, usporiadanie vlastníckych vzťahov k pozemku pod stavbou sa vykoná v konaní o nariadení pozemkových úprav podľa osobitného predpisu.

Podľa § 2 ods. 3 zákona č. 66/2009 Z.z. citovaného zákona, ak bol v katastrálnom území do účinnosti tohto zákona schválený projekt pozemkových úprav, usporiadanie vlastníckych vzťahov k pozemku pod stavbou sa vykoná formou jednoduchých pozemkových úprav.

Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z. citovaného zákona, konanie o nariadení pozemkových úprav z dôvodu usporiadania vlastníckych vzťahov k pozemku pod stavbou podľa tohto zákona sa začína na žiadosť vlastníka stavby. Pri usporiadaní vlastníckych vzťahov k pozemkom podľa tohto zákona sa prihliada na potreby vlastníka stavby.

Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z. citovaného zákona, ak nemá vlastník stavby ku dňu účinnosti tohto zákona k pozemku pod stavbou zmluvne dohodnuté iné právo, vzniká vo verejnom záujme k pozemku pod stavbou užívanému vlastníkom stavby dňom účinnosti tohto zákona v prospech vlastníka stavby právo zodpovedajúce vecnému bremenu, ktorého obsahom je držba a užívanie pozemku pod stavbou, vrátane práva uskutočniť stavbu alebo zmenu stavby, ak ide o stavbu povolenú podľa platných právnych predpisov, ktorá prešla z vlastníctva štátu na obec alebo vyšší územný celok. Podkladom na vykonanie záznamu o vzniku vecného bremena v katastri nehnuteľností je súpis nehnuteľností, ku ktorým vzniklo v prospech vlastníka stavby právo zodpovedajúce vecnému bremenu.

Podľa § 4 ods. 2 zákona č. 66/2009 Z.z. citovaného zákona, vlastník pozemku pod stavbou je povinný strpieť výkon práva zodpovedajúceho vecnému bremenu do vykonania pozemkových úprav v príslušnom katastrálnom území.

Podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

Podľa § 123 Občianskeho zákonníka vlastník je v medziach zákona oprávnený predmet svojho vlastníctva držať, užívať, požívať jeho plody a úžitky a nakladať s ním.

Podľa § 124 Občianskeho zákonníka všetci vlastníci majú rovnaké práva a povinnosti a poskytuje sa im rovnaká právna ochrana.

Podľa § 128 ods. 1 Občianskeho zákonníka vlastník je povinný strpieť, aby v stave núdze alebo v naliehavom verejnom záujme bola na nevyhnutnú dobu v nevyhnutnej miere a za náhradu použitá jeho vec, ak účel nemožno dosiahnuť inak.

Podľa § 128 ods. 2 Občianskeho zákonníka vo verejnom záujme možno vec vyvlastniť alebo vlastnícke právo obmedziť, ak účel nemožno dosiahnuť inak, a to len na základe zákona, len na tento účel a za náhradu.

Podľa § 151n ods. 1 Občianskeho zákonníka vecné bremená obmedzujú vlastníka nehnuteľnej veci v prospech niekoho iného tak, že je povinný niečo trpieť, niečoho sa zdržať alebo niečo konať.

Podľa § 151o ods. 1, veta prvá Občianskeho zákonníka vecné bremená vznikajú písomnou zmluvou, na základe závetu v spojení s výsledkami konania o dedičstve, schválenou dohodou dedičov, rozhodnutím príslušného orgánu alebo zo zákona.

Podľa § 151p ods. 1 Občianskeho zákonníka vecné bremená zanikajú rozhodnutím príslušného orgánu alebo zo zákona.

Podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

Podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

Podľa § 456 Občianskeho zákonníka predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal, nemožno zistiť, musí sa vydať štátu.

Podľa § 456 ods. 1 Občianskeho zákonníka musí sa vydať všetko, čo sa nadobudlo bezdôvodným obohatením. Ak to nie je dobre možné, najmä preto, že obohatenie spočívalo vo výkonoch, musí sa poskytnúť peňažná náhrada.

Podľa § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ho nesplní ani v dodatočnej primeranej lehote poskytnutej mu veriteľom, má veriteľ právo od zmluvy odstúpiť; ak ide o deliteľné plnenie, môže sa odstúpenie veriteľa za týchto podmienok týkať aj len jednotlivých plnení.

Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

Podľa § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka účinného do 01.02.2013 výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

18. Žalobca sa podanou žalobou domáhal náhrady za užívanie pozemku nachádzajúceho sa v katastrálnom území Ružinov, a to parcely č. XXXX/XX zastavané plochy a nádvoría o výmere 260 m² (ďalej len „pozemok“) žalovaným, pretože predmetný pozemok tvorí súčasť oploteného areálu materskej škôlky a je príľahlým pozemkom k stavbe centra voľného času so súpisným číslom XXXX vo vlastníctve žalovaného. Pôvodne si žalobca uplatnil peňažný nárok vo výške 5204,72 eur za obdobie od 16.05.2009 do 16.05.2011 a tento vymedzil ako náhradu za nútené obmedzovanie svojho vlastníckeho práva. Následne zobral žalobca žalobu v časti späť a v súlade s predložených znaleckým posudkom žiadal, aby súd uložil žalovanému povinnosti zaplatiť mu za užívanie pozemku žalovaným v období od 16.05.2009 do 30.06.2009 bez právneho dôvodu peňažnú sumu vo výške 520,72 eur a náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva k pozemku vecným bremenom zriadeným zákonom č. 66/2009 Z.z., a to za obdobie od 01.07.2009 do 16.05.2011 vo výške 2061,85 eur.

19. Žalovaný namietal nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, keď sporoval jeho vlastnícke právo ku predmetnému pozemku a namietal, že nárok žalobcu na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva vecným bremenom nemá charakter opakovaného plnenia, odplatu za zákonné vecné bremeno

posúdil žalovaný ako jednorazový nárok, a primárne z tohto dôvodu žiadal žalobu žalobcu zamietnuť. Žalovaný sporoval aj výšku žalobcom uplatneného nároku.

20. Pokiaľ ide o námietku nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu založenej na tvrdení žalovaného, že nie žalobca ale žalovaný je vlastníkom dotknutého pozemku, bola táto námietka žalovaného vyriešená v konaní vedenom pred OS Bratislava II sp.zn. 52C/157/2013, v ktorom súd právoplatne zamietol žalobu, ktorou sa žalovaný domáhal určenia svojho vlastníckeho práva k pozemku parc.č. XXXX/XX k.ú. Ružinov. Žaloba o určenie vlastníckeho práva žalovaného k pozemku bola založená na totožných dôvodoch ako žalovaný odôvodňoval v tomto konaní svoju námietku nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Z vykonaného dokazovania obsahom výpisov z listov vlastníctva zistil súd, že vlastníkom pozemku parc.č. XXXX/XX k.ú. F. bol v relevantnom období od 16.05.2009 do 16.05.2011 žalobca, a teda je aktívne vecne legitimovaným subjektom v konaní.

21. Strany neurobili spornou skutočnosť, že parc.č. XXXX/XX k.ú. Ružinov sa nachádza v oplotenom areáli materskej škôlky a tvorí príslušnú plochu k stavbe centra voľného času vo vlastníctve žalovaného. Ku pozemku žalobcu vzniklo vo verejnom záujme dňom nadobudnutia účinnosti zákona č. 66/2009 Z.z., ktorého účelom bolo upraviť usporiadanie vlastníckych vzťahov k pozemkom pod stavbami vo vlastníctve obce, ktoré prešli do vlastníctva obce podľa osobitných predpisov, právo zodpovedajúce vecnému bremenu, ktorého obsahom je držba a užívanie pozemku pod stavbou, vrátane práva uskutočniť stavbu alebo zmenu stavby (§ 4 ods. 1 citovaného zákona), ktoré je povinný vlastník pozemku strpieť. Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z. upravoval totiž tento zákon usporiadanie nielen vlastníckych vzťahov k pozemkom pod stavbami vo vlastníctve obce alebo vyššieho územného celku, ktoré prešli do vlastníctva obce alebo vyššieho územného celku ale aj príslušné plochy, ktorá svojím umiestnením a využitím tvoria neoddeliteľný celok so stavbou (ďalej len „pozemok pod stavbou“). Za takúto príslušnú plochu ku stavbe s.č. XXXX k.ú. Ružinov, resp. pozemok pod stavbou v zmysle uvedenej legislatívnej skratky, bolo potrebné považovať aj dotknutú parc.č. XXXX/XX k.ú. F., čo strany nesporevali. Žalovaný v konaní preukázal obsahom delimitačného protokolu, že stavba centra voľného času s.č. XXXX a pozemok parc.č. XXXX/XX k.ú. F., na ktorom je stavba postavená, prešli do vlastníctva žalovaného na základe zákona č. 138/1991 Zb., teda tak ako to predpokladá § 1 ods. 1 z.č. 66/2009 Z.z.. Nebolo sporným, že žalovaný ku dňu účinnosti zákona č. 66/2009 Z.z. nemal ku dotknutému pozemku zmluvne dohodnuté právo tento užívať, a preto podľa § 4 ods. 1 z.č. 66/2009 Z.z. vzniklo vo verejnom záujme počnúc 01.07.2009 ku pozemku právo zodpovedajúce vecnému bremenu v prospech žalovaného ako vlastníka stavby centra voľného času.

22. Predmetom konania bol teda nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za užívanie pozemku bez právneho titulu a náhrada za obmedzenie vlastníckeho práva k pozemku, ku ktorému prišlo zriadením práva zodpovedajúceho vecnému bremenu zákonom č. 66/2009 Z.z. v prospech žalovaného ako vlastníka stavby centra voľného času za obdobie od 01.07.2009 do 16.05.2011. Žalovaný nesporeval právny základ nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorý si žalobca uplatnil za obdobie od 16.05.2009 do 30.06.2009, sporoval len jeho výšku. Pokiaľ ide o nárok na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva zriadením vecného bremena relevantným v tomto konaní bolo posúdenie, či za takéto obmedzenie vlastníckeho práva patrí žalobcovi náhrada vo forme jednorazového alebo opakovaného plnenia a výška tohto nároku. Tu súd uvádza, že bez ohľadu na jeho posúdenie charakteru náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva žalobcu vecným bremenom ako jednorazového alebo opakovaného plnenia je právny nárok žalobcu daný. Žalobca si uplatnil svoj nárok žalobou doručenou súdu dňa 17.05.2011 za obdobie tri roky späť, navyše žalovaný nevzniesol námietku premlčania, ktorá by s ohľadom na obdobie, za ktoré si uplatnil žalobca svoj peňažný nárok, aj tak nebola dôvodná. Námietka žalovaného o jednorazovom charaktere náhrady za vecné bremeno je teda námietkou teoretickou, ktorá môže mať vplyv výlučne na posúdenie výšky nároku na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva, ale nie jeho právneho základu.

23. Súd dospel k záveru, že povinný z vecného bremena (vlastník) zriadeného v súlade so z.č. 66/2009 Z.z. má nárok na opakované plnenia zo strany žalovaného ako náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva vecným bremenom. Súd nemal v tomto prípade dôvod sa odchýliť od právneho názoru vysloveného v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR zo dňa 23.04.2015 sp.zn. 4 MCdo 2/2014 podľa, ktorého zákon č. 66/2009 Z.z. je zákonom, ktorý predpokladá ustanovenie § 151o ods. 1 veta prvá Občianskeho zákonníka - zriadenie vecného bremena zákonom. Vzhľadom k tomu, že je predpisom, ktorým sa upravujú vlastnícke vzťahy k pozemkom pod stavbami vo vlastníctve obcí a vyšších územných

celkov nadobudnutých podľa osobitných predpisov, pričom problém náhrady za nútené obmedzenie vlastníckych práv vlastníkov pozemkov pod stavbami a príľahlých pozemkov priamo nerieši, avšak v ustanovení § 4 odkazuje na úpravu v ustanoveniach § 151n až § 151p Občianskeho zákonníka, pri riešení otázky náhrady za obmedzenie vlastníckych práv, je potrebné z týchto ustanovení vychádzať. Nie je možné opomenúť, že zákon č. 66/2009 Z.z. poskytnutie náhrady vlastníkovi pozemku pod stavbou v podobe náhradného pozemku podmienil ochotou vlastníka stavby na uzavretie zámennej zmluvy a tiež ďalšou podmienkou, ktorou je existencia pozemku vo vlastníctve vlastníka stavby, súčasne na zámenu. Až neuplatnenie uvedeného postupu je dôvodom usporiadania pomerov k pozemku pod stavbou v rámci konania o nariadení pozemkových úprav, pričom osobou oprávnenou požiadať o nariadenie pozemkových úprav je len vlastník stavby, kedy sa má prihliadnuť na jeho potreby, pričom aj v rámci nariadených pozemkových úprav sa usporiadanie vlastníckych vzťahov k pozemku pod stavbou vykoná buď formou poskytnutia náhradného pozemku v obvode úprav, alebo formou finančnej náhrady, avšak len za kumulatívneho splnenia troch podmienok, ktorými je to, že a/ v obvode pozemkových úprav nie sú pozemky na účely poskytnutia náhrady, b/ ide o pozemok pod stavbou v maximálnej zákonom ustanovenej alebo nižšej výmere a c/ o usporiadanie formou finančnej náhrady požiadava vlastník pozemku. Ak potom zákon č. 66/2009 Z.z. nedáva vlastníkovi pozemku žiadnu možnosť domáhať sa usporiadania vlastníckych vzťahov k pozemkom zaťaženým zákonným vecným bremenom a ponecháva ich usporiadanie výlučne na dobrej vôli užívateľovi pozemku, záver o neexistencii práva vlastníkov pozemku na náhradu za nútené obmedzenie vlastníckeho práva na dobu vopred neurčiteľnú, nemôže byť v súlade nielen s citovanými ustanoveniami Občianskeho zákonníka, Listinou základných práv a slobôd, ale ani s Ústavou Slovenskej republiky.

Súd dospel k záveru, že zákonom č. 66/2009 Z.z. upravené vecné bremeno má dočasný charakter a nie je definitívnym riešením vzťahu vlastníka pozemku a vlastníka stavby, ktorá bola delimitovaná v rámci reformy verejnej správy na mestá prípadne vyššie územné celky, na rozdiel od vecného bremena zriadeného v súlade s § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z.z., ktorý definitívne vyriešil vzťah vlastníka stavby a vlastníka pozemku, na ktorom je stavba postavená bez toho, aby časovo obmedzil existenciu vecného bremena dosiahnutím iného spôsobu vysporiadania vzájomných vzťahov vlastníkov pozemkov a stavieb na nich zriadených. Vlastník pozemku obmedzený zákonným vecným bremenom v zmysle z.č. 66/2009 Z.z. sa môže domáhať svojho nároku na náhradu len za obdobie, ktoré konkrétne ohraničí a nie je v jeho možnostiach určiť moment, kedy konkrétne nastanú zákonom predpokladané skutočnosti majetkovoprávneho vysporiadania rozdielných vlastníckych vzťahov vlastníka pozemku a stavby, kedy teda dôjde ku zámene pozemkov alebo ku ukončeniu pozemkových úprav. Ak zákon stanovuje dobu platnosti vecného bremena na dobu do vykonania pozemkových úprav, teda na dobu neurčitú, nie je možné a nie je v súlade s dobrými mravmi rozhodnúť, že výška odplaty je jednorazová a konečná a je na mieste priznať vlastníkovi pozemku, obmedzenému vecným bremenom zriadeným zákonom ku jeho pozemku, náhradu za vecné bremeno, ako opakujúce sa plnenie, a to v súlade s charakterom tohto vecného bremena ako ťarchy zriadenej na neurčitú dobu. Zákon č. 66/2009 Z.z. ako špeciálny právny predpis upravuje vznik a rozsah zákonného vecného bremena, ale neupravuje otázku náhrady a tiež ju výslovne nevyklučuje. Na vzniknutý právny stav sa preto vzťahuje ustanovenie § 128 ods. 2 Občianskeho zákonníka a to povinnosť poskytnúť náhradu za zásah do vlastníckeho práva.

Pokiaľ žalovaný poukazoval na rozhodnutia Ústavného súdu SR sp.zn. II.ÚS 506/2011 a sp.zn. IV.ÚS 227/2012 tu súd uvádza, že právne úvahy a závery obsiahnuté v rozhodnutiach nie je možné vzťahovať na prejednávanú vec, pretože predmetom konania bola náhrada za obmedzenie vlastníckeho práva zriadeného § 23 ods. 5 z.č. 182/1993 Z.z., podľa ktorého ak vlastník domu nie je vlastníkom pozemku, vzniká k pozemku právo zodpovedajúce vecnému bremenom. Súd sa stotožňuje s názorom žalobcu, že v prípade zákona o prevode bytov a nebytových priestorov ide pri zriadení vecného bremena o definitívne riešenie vzťahu vlastníka pozemku a stavby, na rozdiel od vecného bremena zriadeného podľa z.č. 66/2009 Z.z., pri ktorom zákonodarca trvanie vecného bremena obmedzil, a to do momentu majetkovoprávneho usporiadania vzťahov medzi vlastníkom stavby a pozemku, ku ktorému môže prísť buď uzatvorením zámennej zmluvy alebo ukončením pozemkových úprav (v rámci toho buď formou poskytnutia náhradného pozemku alebo finančnej náhrady). Teda vecné bremeno zriadené z.č. 66/2009 Z.z. bolo zriadené do času usporiadania vzťahov medzi vlastníkom stavby a vlastníkom pozemku, ktoré obdobie však môže trvať rozdielne dlho a povinný z vecného bremena nemá možnosť jeho dĺžku ovplyvniť. Zákonom č. 182/1993 Z.z. prišlo nie k dočasnému ale trvalému obmedzeniu vlastníckeho práva zákonným vecným bremenom, prišlo k trvalému usporiadaniu vlastníckych vzťahov majiteľa stavby a pozemku, ktoré nepredpokladá iný spôsob vysporiadania týchto vzťahov tak, ako je to v prípade

vecného bremena zriadeného z.č. 66/2009 Z.z.. Pretože obmedzenie vlastníckeho práva tak, ako je upravené v oboch zákonoch je odlišnej povahy a charakteru, keď ide v prípade vecného bremena zriadeného z.č. 66/2009 Z.z. o dočasné obmedzenie a v prípade z.č. 182/1993 Z.z. o trvalé obmedzenie vlastníckeho práva, je potrebné aj odlišným spôsobom koncipovať náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva a odlišovať jednorazový a opakovaný charakter náhrady.

V kontexte uvedeného poukazuje súd na nález Ústavného súdu SR z 12.10.2016 sp. zn. PL. ÚS 42/2015, v ktorom sa ústavný súd vyslovil k charakteru odplaty za zákonné obmedzenie vlastníckeho práva podľa zákona o energetike tak, že na rozdiel od „primeranej náhrady“, ktorá sa pri vyvlastnení poskytuje spravidla jednorazovo, pri nútenom obmedzení možno uvažovať o pravidelných platiach „primeranej náhrady“ počas trvania núteného obmedzenia. Týka sa to predovšetkým takých obmedzení práv vlastníka, v ktorých prípade možno dôvodne očakávať trvanie obmedzujúceho zásahu po dlhý čas. Aj tam, kde sa pri zavedení obmedzenia nepredpokladalo dlhodobé trvanie obmedzujúceho zásahu, no v skutočnosti k takému zásahu došlo, je ústavný dôvod na priznanie opakujúcich sa dávok primeranej náhrady. V súlade s čl. 20 ústavy vykonaný zásah do práva pokojne užívať svoj majetok musí zachovávať spravodlivú rovnováhu medzi potrebami verejného záujmu na obmedzení vlastníctva a požiadavkami ochrany základného práva jednotlivca vlastníť majetok a čerpať z neho majetkový prospech. Podmienky, za akých sa náhrada poskytuje, majú zásadný význam pre nastolenie spravodlivej rovnováhy, ktorá sa musí rešpektovať pri určení obmedzujúceho opatrenia tak, aby obmedzujúci vlastník nekladol na obmedzovaného vlastníka neprimeranú záťaž. Obmedzenie vlastníckych práv vlastníka sa musí udiať spôsobom, ktorý je v rozumnom pomere k povahe a hodnote obmedzujúcich opatrení. Neposkytnutie náhrady alebo poskytnutie náhrady, ktorá nie je primeraná povahe a rozsahu zásahov do vlastníctva, je v rozpore s princípmi materiálneho právneho štátu.

Rozhodnutie KS v Bratislave sp.zn. 10Co/470/2015, na ktoré poukázal žalovaný, je rozhodnutím excesívnym vo vzťahu ku ustálenej judikatúre krajských a okresných súdov vo veci charakteru náhrady za vecné bremeno zriadené podľa z.č. 66/2009 Z.z. ako opakovaného plnenia. Toto rozhodnutie nie je vo vzťahu ku rozhodovaniu súdu v tejto veci kasačným rozhodnutím, teda záver v ňom obsiahnutý nie je pre toto konanie záväzným. Pokiaľ však ide o rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 23.04.2015 sp.zn. 4 MCdo 2/2014 toto má pre súd (a to aj krajský súd) tzv. precedenčnú záväznosť, keď existuje možnosť, aby všeobecný súd rôzneho stupňa (ne)reflekoval právne závery najvyššieho súdu tým, že v dobrej viere predostrie konkurujúce úvahy a začne s judikátom zmysluplný právny dialóg (k tomu pozri rozhodnutie NS SR sp.zn. 2Cdo 155/2011). Krajský súd v rozhodnutí citovanom žalovaným však žiadne dôvody, pre ktoré v skutkovo a právne obdobnej veci rozhodol inak, ako rozhodol najvyšší súd, neuviedol. Tu súd odkazuje na rozsudok ESLP vo veci Unédic c. Francúzsko z 18.decembra 2008 týkajúci sa sťažnosti č. 20153/4 a rozsudok vo veci Gorou c. Grécku týkajúci sa sťažnosti č. 12686/03, podľa ktorých požiadavka právnej istoty a ochrany legitímnych očakávaní (predvídateľnosť rozhodnutia) nezahŕňa právo na ustálenú judikatúru, avšak prihladenie na ustálenú judikatúru má význam z hľadiska práva na dostatočné odôvodnenie rozhodnutia, ktoré musí v prípade odkladu obsahovať aj dostatočné vysporiadanie sa s konštantnou judikatúrou.

24. Na základe uvedeného dospel teda súd, aprobujúc právne úvahy najvyššieho súdu ústavného súdu, k záveru že je nutné náhradu za vecné bremeno zriadené zákonom č. 66/2009 Z.z. na pozemku žalobcu posúdiť ako opakované plnenie.

25. Pokiaľ ide o výšku opakujúcej sa náhrady za vecné bremeno zriadené zákonom ku pozemku vo vlastníctve žalobcu, vychádzal súd zo záverov znaleckého posudku č. 41/2018 vyhotoveného znalcom Ing. Jánom Ďurišom, ktorý stanovil všeobecnú výšku náhrady za obmedzenie vlastníctva k pozemku parc.č. XXXX/XX k.ú. F. vecným bremenom zriadeným zákonom č. 66/2009 Z.z. za obdobie od 01.07.2009 do 16.05.2011 vo výške 2061,85 eur. Žalovaný sporoval výšku koeficientov použitých znalcom, ktoré mali vplyv na výšku náhrady za obmedzenie vlastníctva vecným bremenom. Vo vzťahu ku koeficientu všeobecnej situácie, ktorý je možné použiť v škále od 1,20 do 1,60 namietal žalovaný jeho použitie znalcom v najvyššej výške 1,60. Žalovaný však žiadnym spôsobom nekonkretizoval dôvody, pre ktoré nepovažoval znalcom určenú hodnotu koeficientu všeobecnej situácie za správnu a zodpovedajúcu analýze polohy nehnuteľnosti tak, ako je táto obsiahnutá v znaleckom posudku, a ktorá tvorila podklad pre určenie hodnoty koeficientu a ani neuviedol žiadne dôvody, ktoré by spochybňovali postup znalca. Ku výške koeficientu všeobecnej situácie znalec vo svojom odbornom vyjadrení k námietkam žalovaného uviedol, že pre tento koeficient je vyhláškou MS SR č. 492/2004 Z.z. stanovené

rozmedzie od 0,7 do 2,0. Znalcom určená výška koeficientu plne zohľadňuje lokalizáciu nehnuteľnosti v stavebnom území hlavného mesta, v jeho lukratívnej mestskej časti Ružinov, s veľmi dobrou obchodnou oblasťou a dopravným napojením. Ďalšiu námietku žalovaného vo vzťahu ku znalcom určenej hodnote koeficientu intenzity využitia považoval súd za nedôvodnú. V podstate žalovaný dôvodil, že podľa jeho názoru nie je možné sídliskovú zástavbu považovať za nadštandardnú a hodnotu tohto koeficientu stanovenú znalcom na 1,10 považuje za neprimeranú a ako s primeranou by žalovaný uvažoval s hodnotou pohybujúcou sa do 1,05. V zmysle vyhlášky MS SR č. 492/2004 Z.z. rozmedzie predmetného koeficientu predstavovalo hodnotu od 0,50 až do 2,00. Znalec uviedol, že pri stanovení hodnoty tohto koeficientu prihliadol na tichú lokalitu, v ktorej sa pozemok nachádza s nízkopodlažnou bytovou zástavbou a plochami zelene. Sám žalovaný definuje kritériá pre stanovenie koeficientu intenzity využitia ako rodinné domy, bytové domy a ostatné stavby na bývanie s nadštandardným vybavením. Pokiaľ žalovaný hovorí o sídliskovej zástavbe, je to inými slovami vyjadrená zástavba bytovými domami, na ktorú dopadá uvedený koeficient, pričom nadštandardnosť nie je daná druhom zástavby ale vybavením. Znalec podľa súdu logicky posúdil nadštandardnosť vybavenia atraktivitou lokality danou jej umiestnením v zeleni, nízkopodlažnosťou bytovej zástavby, samotnou atraktivitou mestskej časti a nakoniec s prihliadnutím na skutočnosť, že ide o tichú lokalitu v hlavnom meste. Znalec nestanovil hodnotu koeficientu v najvyššej možnej výške 2,00, ale túto stanovil v pásme priemeru 1,1 a svoju úvahu aj odôvodnil. Napokon nie je bez významu, že predmetná lokalita sa nachádza v hlavnom meste, ktoré samo o sebe odôvodňuje výšku znalcom stanovenej hodnoty koeficientu, keď nadštandardnosť výbavy a predmetný koeficient je potrebné pomerovať výbavou existujúcou v iných menších mestách v SR a obciach, pretože rovnaký postup a kritéria znaleckého stanovenia hodnoty nehnuteľnosti sa využíva aj pri nehnuteľnostiach nachádzajúcich sa v ostatných častiach SR, v mestách ktoré nie sú hlavným mestom a v obciach. Pokiaľ ide o námietku znalcom určeného koeficientu funkčného využitia územia v hodnote 1,25, túto žalovaný žiadnym spôsobom neodôvodnil a nekonkretizoval; uviedol len, že sa mu javí ako neprimeraná. Ku námietke žalovaného týkajúcej sa koeficientu technickej infraštruktúry pozemku uviedol znalec, ktorý stanovil hodnotu koeficientu na 1,50, ako dôvod blízkosť vzdialenosť všetkých inžinierskych sietí vrátane plynu. Podklady, z ktorých znalec pri vykonávaní znaleckého posudku vychádza, nemusia byť prílohou znaleckého posudku, ak sú verejne prístupné, postačuje ak znalec odkáže na zdroj (§ 17 ods. 5 z.č. 382/2004 Z.z.). Predmetná parcela sa nachádza v tesnej blízkosti verejných komunikácií ako aj bytových domov a objektov, ktoré sú jednoznačne napojené na všetky inžinierske siete, príp. možnosti napojenia sú v dostupných vzdialenostiach. Nakoniec námietku žalovaného, ktorá smerovala k určeniu výšky hodnoty koeficientu zvyšujúcich faktorov (1,10) a koeficientu redukujúcich faktorov (1,00) nepovažuje súd za dôvodnú. Žalovaný poukazuje v prípade oboch koeficientov na skutočnosť, že sa pozemok nachádza v oplotenom areály materskej školy, čo odôvodňuje nižší koeficient zvyšujúcich faktorov a vyšší koeficient redukujúcich faktorov. K tomu znalec uviedol, že objektívne nie je možné považovať za redukujúci faktor to, že sa predmetný pozemok toho času nachádza v oplotenom areáli materskej školy, pretože táto skutočnosť nepredstavuje ani trvalú ani nemennú prekážku v užívaní pozemku a za redukujúci faktor túto skutočnosť nepovažuje ani samotná vyhláška MS SR č. 492/2004 Z.z., príloha č. 3, kategória „redukujúce faktory“ v časti hodnôt od 0,20 do 0,99.

Žalobca predložil v konaní znalecký posudok ako súkromný znalecký posudok v zmysle § 209 Civilného sporového poriadku. Súkromný znalecký posudok mal všetky zákonom predpísané náležitosti a obsahuje doložku o tom, že znalec si je vedomý následkov vedome nepravdivého znaleckého posudku, teda postupoval pri vykonávaní tohto dôkazu akoby išlo o znalecký posudok súdom ustanoveného znalca. Podľa názoru súdu závery znalca vyjadrené v znaleckom posudku boli náležite odôvodnené a ku námietkam žalovaného, aj keď tieto neboli dostatočne konkrétne resp. odôvodnené sa znalec písomne vyjadril. Znalec podľa súdu v znaleckom posudku prihliadol na všetky skutočnosti, s ktorými bolo potrebné sa vysporiadať a jeho závery zodpovedajú pravidlám logického myslenia. Podľa súdu žalovaný neposkytol tvrdenia o takých skutkových okolnostiach, ktoré by pre stanovenie všeobecnej hodnoty náhrady alebo stanovenie výšky nájomného boli podstatné, a s ktorými by znalec pri vyhotovovaní znaleckého posudku neuvažoval a nevysporiadal sa s nimi v písomnom vyjadrení. Naopak žalovaný v priebehu konania nekonkretizoval svoje všeobecne formulované námietky vznesené voči znaleckému posudku, preto tieto neboli bez ďalšieho spôsobilé spochybniť odborné závery znaleckého posudku predloženého žalobcom v tomto konaní. Nakoniec súd uvádza, že žalovaný ohľadom prípadnej odlišnej výšky náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva vecným bremenom neuniesol dôkazné bremeno. Zatiaľ žalobca preukázal svoje tvrdenie o hodnote opakovanej náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva vecným bremenom ako aj o výške čiastky vynakladanej v danom čase a mieste na užívanie

obdobného pozemku (nájomné) závermi ním predloženého súkromného znaleckého posudku, žalovaný neposkytol súdu žiadne svoje tvrdenie o konkrétnej výške opakovanej náhrady alebo nájomného, ktoré považuje za primerané a svoje tvrdenia teda ani nepreukázal, teda neuniesol v konaní bremeno tvrdenia ani dôkazné bremeno.

26. Pokiaľ ide o žalobcom uplatnený nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za užívanie pozemku žalovaným bez právneho dôvodu v období od 16.05.2009 do 30.06.2009 vo výške 520,72 eur súd uvádza, že žalovaný ako vlastník stavby užíval v rozhodnom čase pozemok žalobcu a to tak, že tento pozemok oplotil a využíval ho ako prísluší plochu ku stavbe v jeho vlastníctve, čo medzi stranami sporné nebolo, čím sa na úkor vlastníka pozemku reálne bezdôvodne obohatil. Užívaním pozemku, vlastnícky patriaceho žalobcovi, sa tak žalovanému dostalo majetkovej hodnoty, ktorá už v okamihu jej získania nebola v súlade s právom, a preto mu vznikla povinnosť poskytnúť finančnú náhradu za toto užívanie v zmysle § 458 ods. 1 veta druhá Občianskeho zákonníka, nakoľko takúto majetkovú hodnotu nebolo možné vydať. Uvedené skutkové okolnosti neurobili strany spornými. Žalovaný sporoval výšku bezdôvodného obohatenia, ktorú žalobca odvodzoval od peňažnej sumy, ktorá zodpovedá čiastke vynakladanej obvykle v danom mieste a čase na užívanie obdobného pozemku, spravidla formou nájmu, a ktorú by žalovaný za obvyklých okolností bol povinný vlastníkovi plniť. Súd zistil výšku obvyklého nájomného za pozemok vo vlastníctve žalobcu v danom čase a mieste zo súkromného znaleckého posudku predloženého žalobcom, z ktorého záverov vyplýva, že nájomné pozemku parc.č. XXXX/XX k.ú. F. za obdobie od 16.05.2009 do 30.06.2009 predstavovalo 520,72 eur. K námietkam žalovaného voči znaleckému posudku sa súd vyjadril v bode 25 odôvodnenia tohto rozsudku.

27. Sumarizujúc vyššie uvedené, dospel súd k záveru, že žalobcom uplatnený nárok je v plnej výške dôvodný, keď žalobca preukázal tak právny základ nároku ako aj jeho výšku, a preto uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 2582,57 eur. Žalobca si uplatnil nárok na zaplatenie úroku z omeškania vo výške úrokovej sadzby 9% ročne od 18.03.2012 do zaplatenia.

Podľa § 517 ods. 1, veta prvá Občianskeho zákonníka dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní.

Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

Podľa § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

Súd v súlade s vyššie citovanými zákonnými ustanoveniami zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 2582,57 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne počnúc dňom 18.03.2012 do zaplatenia. Výška základnej úrokovej sadzby ECB ku dňu omeškania, t.j. ku dňu 18.03.2012 predstavovala 1% ročne, preto zákonná výška úroku z omeškania činí 9% ročne. Omeškanie žalovaného ustálil súd s poukazom na §563 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ak doba plnenia nie je dohodnutá ani ustanovená právnym predpisom alebo uvedená v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa potom, čo bol o plnenie veriteľom požiadany. Pretože doba splnenia nie je pri nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia ustanovená právnym predpisom a strany sporu netvrdili ani, že by sa o dobe plnenia dohodli, nastala splatnosť žalobcovho nároku prvý deň potom, čo bol žalovaný žalobcom na plnenie vyzvaný. Žalobca vyzval žalovaného na plnenie najneskôr dorúčením žaloby žalovanému súdom, ku ktorému prišlo dňa 16.03.2012, teda splatnosť dlhu žalovaného nastala dňa 17.03.2012 a dňom 18.03.2012 sa dostal žalovaný s plnením do omeškania.

28. O náhrade trov konania rozhodol súd v súlade s § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku, podľa pomeru úspech strán v konaní, pričom dospel k záveru, že pomer úspechu a neúspechu každej zo strán v konaní predstavuje 50%, teda je zhodný a žiadna strana nebola v konaní úspešnejšou, preto rozhodol tak, že žiadna zo strán sporu nemá na náhradu trov konania právo.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia, písomne, v dvoch vyhotoveniach na Okresnom súde Bratislava I. V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 127 ods. 1,2 Civilného sporového poriadku) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie možno odôvodniť len tým, že a) neboli splnené procesné podmienky, b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 Civilného sporového poriadku). Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 Civilného sporového poriadku). Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 Civilného sporového poriadku). Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie súdu, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.